

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/278/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213204552
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1213204552.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobcu: ELECTRAPLAN Slovensko, s.r.o., so sídlom: Mostová 2, Bratislava, IČO: 35 879 823, zastúpený: JUDr. Ivanou Slávikovou, advokátkou, AK, so sídlom: Mostová 2, Bratislava, proti žalovanému: R.. W. V., I. XX.X.XXXX, G. B.: L. XX, Z., o určenie platnosti právneho úkonu a iné, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č. k. 11C/47/2013 - 185, zo dňa 26. 5. 2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava II, č. k. 11C/47/2013 - 185, zo dňa 26.5. 2017 potvrdzuje.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj súd prvej inštancie) rozsudkom č. k. 11C/47/2013 - 185 zo dňa 26.5.2017 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému určenia, že neexistuje právo na vyplatenie odstupného z dôvodu, že došlo k ukončeniu pracovného pomeru výpoveďou, z dôvodu § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, a následne bol pracovný pomer pred začatím plynutia výpovednej lehoty ukončený so žalovaným okamžitým skončením a žalovaný nemá nárok na odstupné a ďalej určenia, že pracovný pomer bol platne skončený okamžitým skončením z dôvodu, že dňa 23.5.2012, kedy mal žalovaný v zmysle predloženého lekárskeho potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti dodržiavať stanovený liečebný režim, sa dostavil do sídla žalobcu, kde sa hrubo urážlivým spôsobom správal k pani F. Z. - zamestnankyni žalobcu, vzhľadom na to, že nebol podaný v prekluzívnej lehote návrh na určenie neplatnosti okamžitého skončenia, a teda pracovný pomer je riadne ukončený dňom doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru.

2. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že so žalovaným dňa 14.6.2012 ukončil pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, v nadväznosti na písomné rozhodnutie žalobcu o zmene úloh zamestnanca, technického vybavenia, zníženia stavu zamestnancov, s cieľom zvýšiť efektívnosť práce, alebo o iných organizačných zmenách zo dňa 22.5.2012. Výpoveď bola žalovanému doručená dňa 14.6.2012. Súčasne mu bola na zvyšok týždňa nadriadená dovolenka. Následne na to, vzhľadom na viacnásobné závažné a hrubé porušenie pracovnej disciplíny žalovaným, uplatnil žalobca svoje právo v zmysle § 68 Zákonníka práce a z objektívnych dôvodov pracovný pomer pred začatím plynutia výpovednej lehoty, okamžite so žalovaným skončil. Žalobca tvrdil, že žalovanému boli doručené 3 okamžité skončenia pracovného pomeru (ďalej aj OSPP) a to z troch dôvodov, 1. že dňa 2.5.2012 žalovaný navštívil konkurenčnú spoločnosť OBO Bettermann, v jej sídle a zdržal sa tam po dobu 15 minút čím, žalovaný poškodil oprávnené záujmy žalobcu v súťaži a pri osobnej konfrontácii s touto skutočnosťou, žalovaný odmietol žalobcovi uviesť dôvod jeho návštevy konkurenčnej spoločnosti

(OSPP z dôvodu č. 1); 2. dňa 22.5.2012 a 23.5.2012 žalovaný použil výlučne na súkromné účely prenechané osobné motorové vozidlo značky škoda Octavia EVČ: BA XXXSA na súkromné účely alebo prenechal inej osobe na súkromné účely, pričom v daných dňoch bol žalovaný v zmysle predloženého lekárskeho potvrdenia práceneschopný a so zvereným osobným motorovým vozidlom navštívil súkromné adresy (OSPP z dôvodu č. 2); 3. dňa 23.5.2012, kedy mal žalovaný v zmysle predloženého lekárskeho potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti dodržiavať stanovený liečebný režim, sa v daný deň žalovaný dostavil do sídla žalobcu, kde sa hrubo urážlivým spôsobom správal k pani F. Z. - zamestnankyni žalobcu (OSPP z dôvodu č. 3). Žalobca uviedol, že dňa 15.8.2012 podal žalovaný na Okresnom súde Bratislava II žalobu o určenie neplatnosti OSPP len z dôvodov č. 1 a č. 2 a domáhal sa určenia platnosti výpovede z dôvodu nadbytočnosti. Konanie je vedené pod sp.zn. 50Cpr/3/2012. Žalobca poukazuje na to, že v 3. prípade OSPP návrh v prekluzívnej lehote podaný nebol, a naopak z listín predložených žalovaným súdu v konaní sp. zn. 50Cpr 3/2012 vyplýva, že žalovaný popiera doručenie OSPP z 3. dôvodu a uvádza, že v tretej doručenej zásielke nebolo OSPP z dôvodu č. 3, ale bola tam presná kópia dokladov týkajúcich sa výpovede zo dňa 14.6.2012. Žalobca tvrdí, že všetky 3 okamžité skončenia pracovného pomeru boli žalovanému riadne zaslané a doručené a disponuje s tromi doručenkami podpísanými žalovaným. Má za to, že ak dôjde k ukončeniu pracovného pomeru okamžitým skončením pred začatím plynutia výpovednej lehoty, žalovaný nemá nárok na odstupné. Vzhľadom na to, že žalovaný zavádza súd v konaní sp. zn. 50Cpr/3/2012 a tvrdí, že mu boli doručené okamžité skončenia len v dvoch prípadoch, existuje dôvodná obava, že konajúci súd sa nebude zaoberať okamžitým skončením pracovného pomeru z 3. dôvodu, a teda preklúziou. Je preto potrebné určiť, že pracovný pomer žalovaného bol z dôvodu č. 3 skončený platne, a teda právo žalovaného domáhať sa neplatnosti zaniklo a zanikol aj nárok na odstupné.

3. Naliehavý právny záujem na určení, že pracovný bol pomer bol platne skončený okamžitým skončením z dôvodu č. 3, žalobca teda v tom, že ak sa súd v konaní sp. zn. 50Cpr/3/2012 nebude zaoberať okamžitým skončením pracovného pomeru z 3. dôvodu, keďže nie je predmetom žaloby, je právne postavenie žalobcu neisté. Určením existencie alebo neexistencie práva a právneho vzťahu môže dôjsť k odstráneniu spornosti a ochrane práv a právom chránených záujmov žalobcu. Žaloba o určenie existencie práva a existencie právneho vzťahu je jediným procesným prostriedkom, ktorým možno odstrániť stav objektívnej právnej neistoty, ktorý bol vytvorený medzi stranami sporu. Naliehavý právny záujem na určení, že neexistuje právo na vyplatenie odstupného žalobca vidí v tom, že ak došlo k ukončeniu pracovného pomeru výpoveďou, z dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b) a následne pred začatím plynutia výpovednej doby bol so žalovaným ukončený pracovný pomer okamžitým skončením, preklúziou nároku na určenie neplatnosti v zmysle § 77 Zákonníka práce, zaniká aj nárok na preskúmateľnosť nároku z § 63 ods. 1 písm. b) v nadväznosti na § 76 Zákonníka práce.

4. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na to, že žalobca mu dňa 15.6.2012 poslal poštou 3 písomnosti, ktoré obdržal ako doporučené zásielky dňa 19.6.2012, z ktorých dve písomnosti mali nadpis: "Okamžité skončenie pracovného pomeru, z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny" a tretí list obsahoval dokumenty týkajúce sa výpovede z dôvodu nadbytočnosti, ktorú mu konateľ žalobcu odovzdal dňa 14.6.2012 za prítomnosti svedka osobne do rúk. Výpovede z dôvodu nadbytočnosti má teda dve s originálnymi podpismi konateľa, o čom svedčia aj návratky z doručeníek. Dôvod sporného tretieho listu s názvom: "Okamžité skončenie pracovného pomeru pre hrubé porušenie pracovnej disciplíny", ktorý je predmetom tohto konania, nepoznal až do 22.2.2013, kedy prebehlo druhé pojednávanie v konaní sp. zn. 50Cpr 3/2012, odročené z dôvodu žaloby podanej v tomto konaní.

5. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia uviedol, že žalobe o určenie, že pracovný pomer skončil platne, by nebolo možné vyhovieť, nakoľko podľa § 137 písm. d) CSP žaloba o určenie právnej skutočnosti je prípustná iba v prípade, ak možnosť domáhať sa takéhoto určenia vyplýva z osobitného predpisu, pričom zo žiadnych ustanovení Zákonníka práce nevyplýva možnosť zamestnávateľa domáhať sa určenia takejto právnej skutočnosti, t.j. určenia, že pracovný pomer skončil platne. Zároveň však ustálil, že v prejednávanej veci vznikol medzi stranami spor, predmet ktorého sa odvíja od vyriešenia otázky, či vôbec došlo k doručeniu jednostranného prejavu vôle žalobcu smerujúceho k okamžitému ukončeniu pracovného pomeru žalovanému, a či teda mohli nastať účinky preklúzie predpokladané v ustanovení § 77 Zákonníka práce. Súd prvej inštancie mal za to, že práve vyriešenie tejto otázky, môže vytvoriť pevný základ pre doposiaľ nejasný právny vzťah medzi stranami sporu a na jej vyriešení bol teda daný naliehavý právny záujem. Usúdil, že zamietnutie žaloby z dôvodu neprípustnosti pojednania

by predstavovalo prílišný formalizmus. Zároveň však uviedol, že hoci z hľadiska naliehavého právneho záujmu je takáto žaloba prípustná, predmetom jej preskúmania nemôžu byť skutočnosti, ktoré je súd oprávnený preskúmať iba v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce. Obmedzil teda svoj prieskum iba na to, či takýto prejav vôle bol alebo nebol žalovanému doručený.

6. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca dňa 18.6.2012 doručoval žalovanému celkovo 3 listové zásielky, ktoré boli žalovaným prevzaté dňa 19.6.2012. Spornou bola len skutočnosť, či v rámci týchto zásielok bola doručená aj zásielka obsahujúca list o okamžitom skončení pracovného pomeru z 3. dôvodu. Z doručeníek založených v spise vyplýva, že dve zo žalobcom predložených doručeníek neobsahovali žiaden údaj o tom, čo bolo obsahom zásielok a jedna z doručeníek obsahovala údaj o tom, že predmetom doručenia bola "výpoveď + nariadenie". Žalovaný napriek tomu potvrdil, že v dvoch zásielkach mu boli doručené okamžité skončenia pracovného pomeru, ktoré sú predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 50Cpr/3/2012. Pokiaľ ide o tretiu zásielku, žalobca tvrdil, že v tejto žalovanému doručil okamžité skončenie pracovného pomeru z 3. dôvodu, čo však žalovaný poprel, keď tvrdil, že obsahom tretej zásielky bola výpoveď, ktorá mu už raz bola doručená dňa 14.6.2012. Súd prvej inštancie tvrdenie konateľa žalobcu, že dňa 14.6.2012 odovzdal žalovanému dve vyhotovenia originálu výpovede, vyhodnotil za ničím nepreukázané a v rozpore s rozumným zdôvodnením, keď aj svedkyňa Múdra potvrdila, že počas jej prítomnosti odovzdal konateľ žalovanému iba jedno vyhotovenie výpovede, pričom zároveň uviedla, že ak chcel mať p. Sipeky (konateľ žalobcu) niečo zdokladované, vždy mal aj jedno vyhotovenie pre seba.

7. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v prejednávanej veci žalobca mal doručovať žalovanému 3 rôzne listiny, vyhotovené v rovnaký deň, ktorými mal byť okamžite skončený pracovný pomer so žalovaným a to v troch rôznych listových zásielkach, z troch rôznych dôvodov. Dôkazné bremeno preukázania riadneho doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru spočíva na zamestnávateľovi. Skutočnosť, že zamestnávateľ riadne neoznačil zásielky tak, aby bolo možné identifikovať ich obsah, nemôže zaťažovať zamestnanca. Tvrdenia žalobcu, že žalovanému bolo okamžité skončenie pracovného pomeru z 3. dôvodu riadne doručené, súd prvej inštancie nemal v konaní preukázané, a práve naopak, skutočnosť, že žalovaný disponuje dvoma originálmi výpovede, preukazuje tvrdenia žalovaného, že v zásielke, ktorá mu bola doručená dňa 19.6.2012, a ktorej obsahom mala byť "výpoveď + nariadenie", bola skutočne výpoveď, ktorá mu bola doručená aj osobne dňa 14.6.2012. Nakoľko žalobca, bez akýchkoľvek pochybností doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru (z 3. dôvodu) žalovanému nepreukázal, nemohli nastať ani účinky spojené s doručením tejto písomnosti, a teda ani účinky preklúzie vyplývajúce z ustanovenia § 77 Zákonníka práce. Súd prvej inštancie preto žalobu žalobcu zamietol.

8. Súd prvej inštancie zamietol rovnako žalobu o určenie, že neexistuje právo na vyplatenie odstupného, nakoľko zamietol žalobu v časti určenia, že pracovný pomer bol ukončený so žalovaným okamžitým skončením z 3. dôvodu, od úspechu ktorej žalobca odvodzoval naliehavý právny záujem na určení neexistencie práva na vyplatenie odstupného.

9. Súd prvej inštancie nevykonal žalobcom navrhované dôkazy (vypočutie pracovníka inšpektorátu práce a konateľa žalobcu), nakoľko sú pre posúdenie veci právne irelevantné a ich vykonanie by nemohlo spôsobiť zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď predmetom tohto konania nebolo preskúmanie platnosti právneho úkonu, z hľadiska splnenia hmotnoprávných podmienok okamžitého skončenia pracovného pomeru, ale iba preskúmanie toho, či prejav vôle žalobcu bol žalovanému doručený alebo nie.

10. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj CSP) a žalovanému proti žalobcovi priznal náhrada trov konania v celom rozsahu.

11. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol žalobca v celom rozsahu odvolaním a žiadal rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Alternatívne žiadal rozsudok zmeniť v zmysle jeho žalobného návrhu. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí odkazuje na § 470 ods. 1 v nadväznosti na § 137 CSP, ale úplne poprel existenciu zákonného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP. Keďže žaloba v tejto veci bolo podaná

ešte pred 1.7.2016, podmienky jej prípustnosti je nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania žaloby, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj OSP) platného do 30.6.2016, rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky žaloby podanej pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30.6.2016. Žalobca má za to, že je pri posudzovaní žaloby je potrebné vychádzať z § 470 ods. 2 CSP, § 80 OSP a čl. 2 ods. 1 a 2 CSP a čl. 3 ods. 1 CSP, a preto názor súdu prvej inštancie, že by tu nebola splnená procesná podmienka prípustnosti prejednávania žaloby, je podľa neho nesprávny. Podmienka na prejednanie žaloby je daná podľa citovaných ustanovení OSP, ale aj podľa CSP. Súd prvej inštancie sa stotožnil s tým, že je daný naliehavý právny záujem ako aj s tým, že vec je potrebné prejednať, avšak vo svojom rozhodnutí zmätočne uviedol, že z vykonaného dokazovania a citovaných zákonných ustanovení, žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietla. Súd prvej inštancie však vo svojom rozhodnutí neuviedol, ako mali citované ustanovenia zákona ZP a CSP ovplyvniť rozhodnutie vo veci a to najmä ustanovenie § 470 ods. 1 CSP a ustanovenie § 137 CSP. Žalobca preto považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne, nezákonné, zmätočné a nepreskúmateľné. Žalobca ďalej nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, ktorý v rozhodnutí nesprávne konštatuje, že predmetom preskúmania takejto žaloby nemôžu byť skutočnosti, ktoré je súd oprávnený preskúmať iba v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, podľa § 77 Zákonníka práce, ale sa obmedzí iba na preskúmanie toho, či takýto prejav vôle bol alebo nebol žalovanému doručený. Žalobca naopak zdôraznil, že tieto skutočnosti majú byť preskúmané práve v tomto konaní, pretože v konaní sp. zn. 50Cpr/3/2012 sa s nimi súd nebude zaoberať, keďže žalobca je v postavení žalovaného a nemôže ovplyvniť znenie petitu. Z doslovného výkladu § 80 OSP (platný a účinný do 30.6.2016) vyplýva, že je možné preskúmať akýkoľvek právny vzťah, alebo či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Právna veta § 77 ZP umožňuje napadnúť neplatnosť skončenia pracovného pomeru, nie však určenie platnosti okamžitého skončenia, ak je to sporné. Takúto možnosť ponúka len § 80 OSP. Žalobca ďalej tvrdí, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Žalobca sa stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, že 18.6.2012 boli žalovanému doručované celkom tri listové zásielky, a to tak, že tieto boli dňa 18.6.2012 uložené na pošte a 19.6.2012 prevzaté žalovaným. Z vykonaného dokazovania bolo však podľa názoru žalobcu dokázané tiež, že žalovaný dňa 18.6.2012 prevzal jednu zásielku obsahujúcu výpoveď a nariadenie (Dôkaz: výpovede žalovaného zo dňa 07.4.2015 a dňa 09.10.2015). Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí v ods. 29 nesprávne konštatuje, že žalobca ničím nepreukázal tvrdenie, že bolo žalovanému doručené okamžité skončenie pracovného pomeru z tretieho dôvodu. Žalobca predložil súdu tri doručky, ktoré preukazujú, že žalovanému doručil tri písomnosti dňa 19.6.2012 (uložené na pošte 18.6.2012). Túto skutočnosť konštatoval súd prvej inštancie v ods. 27 rozhodnutia prvá veta. Vzhľadom na vyššie uvedené, z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný prevzal od žalobcu 4 zásielky, a to jednu 18.6.2012 a tri 19.6.2012. Preto konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal doručenie okamžitého skončenia aj z tretieho dôvodu, je zmätočné a ničím nepodložené. Súd prvej inštancie nesprávne vo svojom rozhodnutí uvádza, že medzi stranami nebolo sporné, že v uvedenom období boli žalovanému doručované celkom tri zásielky a žiadna iná zásielka mu doručovaná nebola. Neskúmal v tomto konaní, či boli žalovanému doručované ďalšie písomnosti od žalobcu. Žalobca v odvolaní rovnako nesúhlasí s vyhodnotením svedeckej výpovede p. Múdrej, ktorá podľa žalobcu jednoznačne potvrdila a preukázala, že do obálok vložila tri okamžité skončenia. Takže konštatovanie súdu prvej inštancie, že jej výpoveď nepreukázala tvrdenia žalobcu, sú nesprávne. Žalobca má rovnako za to, že preukázal aj to, že výpoveď bola žalobcovi doručená dňa 14.6.2012 v dvoch vyhotoveniach. Vo vzťahu k skutočnosti, že súd nevykonával žalobcom navrhované dôkazy, žalobca má za to, že súd prvej inštancie tým porušil jeho právo na spravodlivý proces a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a odňal žalobcovi právo konať pred súdom. Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že v konaní namietať svedka S. W., jednak z dôvodu jej osobného vzťahu k žalovanému (druh a družka) a jednak z dôvodu, že svedok preukázateľne poznal obsah spisu, výpovedí strán a svedkov. Týmto bola prelomená zásada uvedená v § 199 ods. 1 CSP o nestrannosti a nezaujatosti tohto svedka. Súd prvej inštancie sa však s touto skutočnosťou vo svojom rozhodnutí nevysporiadal a ani nezaoberal. Žalobca rovnako nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, ktorý v časti určenia neexistencie nároku žalovaného na odstúpné žalobu zamietol bez toho, aby vykonal potrebné dokazovanie a svoje rozhodnutie založil na závere, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na takomto určení, keď žalobca naliehavý právny záujem odvodzoval od toho, že pred začatím plynutia výpovednej lehoty bol pracovný pomer ukončený so žalovaným okamžitým skončením z 3. dôvodu, teda preklúziou nároku na určenie neplatnosti v zmysle 77 Zákonníka práce, čím zaniká aj

nárok na preskúmateľnosť nároku z § 63 ods. 1 písm. b), nakoľko súd žalobu v časti, od úspechu ktorej žalobca odvodzoval naliehavý právny záujem na určení neexistencie práva na vyplatenie odstupného, zamietol. Žalobca má za to, že naliehavý právny záujem aj v tejto časti podrobne popísal a počas konania preukázal.

12. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, a teda trvá na zamietnutí žaloby. Nesúhlasí s námietkami žalobcu, že mu bolo odopreté právo na spravodlivý súdny proces, nakoľko skutok, ktorý je predmetom konania, sa stal v júni 2012, odkedy sa prejednávajú rôzne skutočnosti v dvoch rôznych súdnych konaniach. O dvoch dôvodoch okamžitého skončenia pracovného pomeru sa žalovaný dozvedel až z listov, ktoré dostal od konateľa žalobcu doporučenou poštou dňa 19.6.2012, hoci sa žalovaný dňa 14.6.2012 osobne stretol s konateľom žalobcu (listy boli odoslané dňa 15.6.2012, ako aj duplikát výpovede z dôvodu nadbytočnosti, ktorú mu ako zástupca zamestnávateľa deklaroval deň predtým aj pri jedinom osobnom stretnutí). O treťom dôvode okamžitého skončenia pracovného pomeru sa dozvedel až na súde v roku 2013, keď dostal zo súdu oznámenie o tom, že S. M. ho žaluje v tomto konaní o existenciu či neexistenciu práva. Žalovaný vyslovil názor, že subjekt, ktorý vykoná neplatný právny úkon súbehu výpovede z dôvodu nadbytočnosti a okamžité skončenie pracovného pomeru v jeden deň, nemôže si nikdy nárokovať a domáhať sa na súde právneho dôsledku doručenia písomnosti, ktorá je z hľadiska práva absolútne neplatným právnym úkonom. Žalovaný žiadal, aby odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhoviel.

13. Žalobca v replike uviedol, že vyjadrenie žalovaného považuje za irelevantné, nezrozumiteľné a nesúvisiace s prejedávanou vecou. V tomto konaní sa neprejedáva určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, a preto sa v tomto konaní ani neposudzuje platnosť respektíve neplatnosť takéhoto právneho aktu. Nesúhlasí s vyjadrením žalovaného, že by neunesol dôkazné bremeno. Práve naopak, má za to, že dôkazné bremeno uniesol a relevantnými dôkazmi preukázal, že písomnosti - okamžité skončenia z troch rozličných dôvodov - boli žalovanému riadne doručené.

14. Žalovaný v duplike uviedol, že sporný list mu nikdy doručený nebol. Dôkazné bremeno je na žalobcovi. Poštové zásielky žalovaný obdržal tri, a to rovnopis výpovede z dôvodu nadbytočnosti a v ďalších dvoch osobitných obálkach bol v každej list s nadpisom „Okamžité skončenie pracovného pomeru z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny“, datované dňom 15.6.2012.

15. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Výrok napadnutého rozsudku je vecne správny.

16. V posudzovanom súdnom spore žalobca požadoval voči žalovanému určenie, že neexistuje právo na vyplatenie odstupného a to z dôvodu, že došlo k ukončeniu pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP, a následne bol pracovný pomer pred začatím plynutia výpovednej lehoty ukončený so žalovaným okamžitým skončením, ako aj určenie, že pracovný pomer bol platne skončený okamžitým skončením z dôvodu, že dňa 23.5.2012, kedy mal žalovaný v zmysle predloženého lekárskeho potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti dodržiavať stanovený liečebný režim, sa dostavil do sídla žalobcu, kde sa hrubo urážlivým spôsobom správal k pani F. Z. - zamestnankyni žalobcu, vzhľadom na to, že nebol podaný v prekluzívnej lehote návrh na určenie neplatnosti okamžitého skončenia, a teda pracovný pomer je riadne ukončený dňom doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru.

17. Žalobca teda požadoval, aby bolo určené, že pracovný pomer medzi žalobcom ako zamestnávateľom a žalovaným ako jeho zamestnancom vyplývajúci z pracovnej zmluvy skončil okamžitým skončením pracovného pomeru, s určením, že pracovný pomer skončil riadnym doručením listiny o okamžitom skončení pracovného pomeru daného žalovanému z dôvodu, podľa ktorého žalovaný nedodržiaval stanovený liečebný režim a mal sa hrubo urážlivým spôsobom správať k zamestnankyni žalobcu, čo v kontexte znenia obsahu celej žaloby vyplýva zo znenia vety žalobného petitu: „ Pracovný pomer je riadne ukončený dňom doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru“. Z uvedených dôvodov potom žalobca žiadal aj o určenie absencie práva žalovaného na odstupné. Žaloba žalobcu nie je žalobou, ktorej právny základ by spočíval v ustanoveniach Zákonníka práce o neplatnosti právnych úkonov smerujúcich k rozviazaniu pracovného pomeru, ktoré musia byť

súdu doručené najneskôr v zákonom ustanovených lehotách, ale je žalobou na určenie v zmysle § 80 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj OSP) účinného v čase podania žaloby. Konanie o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, je konaním ktoré je možné začať len základe žaloby, ktorou je súd viazaný, teda súd môže rozhodovať len o tom, čoho sa žalobca domáha. Na rozdiel od žaloby o určenie neplatnosti úkonu skončenia pracovného pomeru, s ktorým zákon počíta ako so zvláštnym prostriedkom ochrany proti neplatnému skončeniu pracovného pomeru a nie je preto potrebné v súdnom spore naliehavý právny záujem tvrdiť a preukazovať, je v prípade žaloby o určenie, že pracovný pomer skončil, v každom jednotlivom prípade potrebné, aby bol naliehavý právny záujem na požadovanom určení daný. V súvislosti s predneseným sa odvolací súd stotožňuje s námietkou žalobcu, že podmienky procesnej prípustnosti takejto žaloby je potrebné posúdiť podľa Občianskeho súdneho poriadku (porovnaj podoporne napríklad uznesenie NS SR, sp. zn. 6 Cdo 30/2018), za účinnosti ktorého bola predmetná žaloba podaná na súd. Aj keď súd prvej inštancie v týchto intenciách nepostupoval, keď prípustnosť žaloby vyhodnotil podľa ustanovenia § 470 ods. 1 v spojení s § 137 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP), je jeho právny záver spočívajúci v preukázaní naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení výlučne len v rozsahu určenia, že predmetné okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcom žalovanému, bolo zo strany žalobcu žalovanému riadne doručené vecne správny. Podľa ustálenej judikatúry súdov je naliehavý právny záujem na určení právnej skutočnosti daný tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu, alebo kde by bez tohto určenia bolo jeho právne postavenie neisté. Ak žalobca preukáže, že má právny záujem na tom, aby bolo určité právo alebo právny vzťah alebo právna skutočnosť určené, nie je možné odoprieť mu ochranu určovacou žalobou. Žalobca v súdnej veci tvrdí, že predmetné okamžité skončenie pracovného pomeru žalovanému riadne doručil, pričom ale žalovaný prezentuje opačné stanovisko (okamžité skončenie pracovného pomeru mu nebolo doručené), a preto nemohol voči tomuto právnomu úkonu ani využiť prostriedky ochrany podľa Zákonníka práce. Je teda zrejmé, že medzi účastníkmi pracovnoprávneho vzťahu panuje neistota o ich vzájomnom vzťahu, a potom je objektívne aj daný právny záujem na vyjasnení tohto stavu. Vyriešenie otázky o tom, či predmetné okamžité skončenie pracovného pomeru bolo žalovanému riadne doručené môže napevno vyriešiť i existenciu ostatných práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávneho vzťahu strán sporu. V prípade preukázania riadneho doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnávateľom zamestnancovi, musí totiž zamestnanec, ktorý chce dosiahnuť, aby nenastali právne účinky vyplývajúce zo skončenia pracovného pomeru niektorým zo spôsobov vypočítaných v ustanovení § 59 ods. 1 Zákonníka práce, v lehote dvoch mesiacov podať na súde žalobu na určenie, že právny úkon smerujúci k skončeniu pracovného pomeru je neplatný. Dvojmesačná lehota podľa § 77 Zákonníka práce je lehotou prekluzívnou (prepadnou). Ak nie je nárok na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce uplatnený včas, právo na určenie neplatnosti pracovného úkonu smerujúceho k skončeniu pracovného pomeru zaniká a skončenie pracovného pomeru aj v prípade, že by bolo neplatné je účinné. To, že márne uplynie dvojmesačná lehota má za následok, že sa súd už nesmie zaoberať posudzovaním otázky platnosti tohto právneho úkonu a potom je potrebné vychádzať z toho, že pracovný pomer skončil platne. Z uvedeného pre danú vec vyplýva, že pokiaľ by neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce, v prípade riadneho doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovanému, nebola vyslovená právoplatným rozsudkom, bolo by potrebné vychádzať z toho, že pracovný pomer bol platne skončený a na podaní žaloby o určenie, že pracovný pomer so žalovaným bol platne skončený úkonom predmetného okamžitého skončenia pracovného pomeru (ktorá žaloba je svojou povahou žalobou o trvanie pracovného pomeru) nemôže mať žalobca naliehavý právny záujem. Preto odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správnomu záveru, keď žalobu žalobcu prejednal len v rozsahu určenia, či okamžité skončenie pracovného pomeru bolo žalovanému doručené a zostávajúcu časť žalobného petitu o určenie, že pracovný pomer bol so žalovaným platne ukončený predmetným okamžitým skončením pracovného pomeru pre nedostatok naliehavého právneho záujmu zamietol.

18. Okamžité skončenie pracovného pomeru je jednostranným právnym úkonom, ktorý ukončuje pracovný pomer okamihom doručenia jeho písomného vyhotovenia druhému účastníkovi pracovnoprávneho sporu. V súdnej veci nebolo medzi stranami konania sporné, že dňa 2.11.2008 uzavreli žalobca ako zamestnávateľ a žalovaný ako zamestnanec pracovnú zmluvu, teda že medzi nimi vznikol pracovnoprávny vzťah. Dňa 14.6.2012 vystavil žalobca voči žalovanému listinu s výpoveďou pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP, teda pre nadbytočnosť žalovaného. Dňa 15.6.2012 vystavil žalobca voči žalovanému tri listiny o okamžitom skončení pracovného pomeru z dôvodu podľa § 68 ods. 1 písm. b) ZP, teda pre závažné porušenie pracovnej disciplíny žalovaným, keď v

jednom okamžitom skončení pracovného pomeru žalobca žalovanému vytýkal, že dňa 2.5.2012 navštívil konkurenčnú spoločnosť OBO Bettermann, v jej sídle a zdržal sa tam po dobu 15 minút čím, mal žalovaný poškodiť oprávnené záujmy žalobcu v súťaži a pri osobnej konfrontácii s touto skutočnosťou, žalovaný odmietol žalobcovi uviesť dôvod jeho návštevy konkurenčnej spoločnosti (OSPP z dôvodu č. 1), v druhom okamžitom skončení pracovného pomeru žalobca žalovanému vytýkal, že dňa 22.5.2012 a 23.5.2012 použil výlučne na súkromné účely prenechané osobné motorové vozidlo značky škoda Octavia EVČ: BA XXXSA, alebo prenechal inej osobe toto vozidlo na súkromné účely, pričom v daných dňoch bol žalovaný v zmysle predloženého lekárskeho potvrdenia práceneschopný, a so zvereným osobným motorovým vozidlom navštívil súkromné adresy (OSPP z dôvodu č. 2), a v treťom okamžitom skončení pracovného pomeru žalobca žalovanému vytýkal, že dňa 23.5.2012, kedy mal žalovaný v zmysle predloženého lekárskeho potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti dodržiavať stanovený liečebný režim, sa dostavil do sídla žalobcu, kde sa hrubo urážlivým spôsobom správal k pani F. Z. - zamestnankyni žalobcu (OSPP z dôvodu č. 3).

19. Všeobecnou hmotnoprávnou podmienkou okamžitého skončenia pracovného pomeru je písomná forma tohto právneho úkonu a musí byť doručené druhej strane (§ 71 ZP). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca listinu s okamžitým skončením pracovného pomeru žalovanému s označeným dôvodom č. 3 nedoručil. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje strany sporu a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Strana sporu má preto povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú. Na týchto zásadách bol postavený Občiansky súdny poriadok a je na nich postavený aj Civilný sporový poriadok, ktorý je platným procesným predpisom pre súdne konanie od 1.7.2016. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností nesie tá strana sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, teda preukázanie doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru s dôvodom č. 3 zaťažovalo v súdnej veci žalobcu. Nesplnenie dôkaznej povinnosti stranami sporu má za následok neunesenie dôkazného bremena, čo sa prejaví v rozhodnutí vo veci samej.

20. Výsledok hodnotenia dôkazov súdom sa vytvára na základe uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti, tak aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 ods. 1 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 220 ods. 2 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>, podľa ktorého súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s úvahou súdu prvej inštancie prezentovanou v napadnutom rozhodnutí.

21. Skutkové zistenia ustálené súdom prvej inštancie v danej veci sú v súlade s výsledkami dokazovania a nie je možné z týchto vyvodiť záver prezentovaný žalobcom v odvolacom konaní, že žalovaný v súvislosti so skončením pracovného pomeru prevzal od žalobcu štyri zásielky, jednu dňa 18.6.2012, v ktorej mal byť originál výpovede z pracovného pomeru vystavený žalobcom dňa 14.6.2012 a tri zásielky prevzaté žalovaným dňa 19.6.2012, v ktorých (v každej jednej osobitne) mali byť listiny s okamžitým

skončením pracovného pomeru. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že z obsahu žaloby, ako aj z ďalších prednesov žalobcu v označenom konaní vyplýva, že žalobca takéto skutkové tvrdenie (doručovanie štyroch zásielok) počas konania nepredniesol. Doručovanie štyroch poštových zásielok odporuje výsledkom dokazovania, ktoré vyplynuli zo svedeckej výpovede štatutárneho zástupcu žalobcu S. M., podľa ktorého mal žalovanému dňa 14.6.2012 osobne odovzdať dve vyhotovenia výpovede z pracovného pomeru vystavenej žalobcom toho istého dňa, ako aj z výsledku dokazovania, ktoré vyplynulo zo svedeckej výpovede F. W., asistentky S. M., podľa ktorej žalovanému zasielala len tri veci. Skutočnosť, že žalovaný vo svojej výpovedi používal aj dátumové označenie 18.6.2012, v kontexte celej jeho výpovede, ako aj listinných dôkazov nie je rozhodujúca. Dňa 18.6.2012 boli totiž na poštovom úrade uložené tri poštové zásielky doručované zo strany žalobcu žalovanému do vlastných rúk. Jednalo sa teda o poštové zásielky, u ktorých sa vyžadovalo potvrdenie prevzatia adresátom/oprávneným prijímateľom. Takéto zásielky doručuje pošta adresátovi na miesto, podľa adresy uvedenej na zásielke. Ak poštový doručovateľ adresáta nezastihne, zanechá v domovej listovej schránke písomné oznámenie o uložení zásielky na pošte. Z uvedeného je zrejmé, že predmetné písomnosti žalovanému na adresu doručenia prišli 18.6.2012. Žalovaný si všetky tri zásielky prevzal dňa 19.6.2012 (č. I. 56), pričom na jednej z nich bol označený aj obsah zásielky a to výpoveď a nariadenie. Predmetná skutočnosť korešponduje aj s výpoveďou žalovaného na pojednávaní dňa 7.4.2015, kedy žalovaný svoj prednes o tom, že mu výpoveď prišla poštou 18.6.2012 doložil potvrdením o doručení (doručenkou) zásielky označenej ako výpoveď a nariadenie s dátumom prevzatia dňa 19.6.2012. Tvrdenie o tom, že dňa 19. 6. 2012 prevzal na pošte tri poštové zásielky, ktorých obsahom boli okamžité skončenia pracovného pomeru z dôvodov 1, a 2 a výpoveď z pracovného pomeru, ktorú už skôr osobne prevzal od svojho zamestnávateľa, žalovaný prezentoval už aj v jeho skorších prednesoch v súdnej veci a to v podaní zo dňa 18.2.2014 (č. I. spisu 52) a v podaní zo dňa 27.2.2014 (č. I. spisu 63), ako aj v jeho výpovedi zo dňa 9.10.2015, kedy predniesol, že si všetky tri zásielky prevzal v jeden deň. Nejasnosti v dátumoch, respektíve v postupnosti doručenia zásielok na adresu žalovaného, ktoré vyvstali v súvislosti s výpoveďou žalovaného na pojednávaní dňa 9.10.2015, teda s odstupom viac ako troch rokov od času doručenia, nie sú spôsobilé vyvrátiť skutkové zistenia správne ustálené súdom prvej inštancie o tom, že žalovanému zo strany žalobcu boli poštou doručované tri poštové zásielky, z ktorých jedna bola označená ako výpoveď a nariadenie. Žalovaný, ktorému výpoveď z pracovného pomeru bola osobne doručená dňa 14.6.2012 disponuje dvomi originálmi výpovede (v spise sú založené na č. I. 90), ktorá skutočnosť podporuje tvrdenie žalovaného o doručení jedného vyhotovenia originálu poštou, a potom aj tvrdenie o doručení len dvoch listín s okamžitým skončením pracovného pomeru z dôvodu 1 a 2, keď z dokazovania nevyplývalo, že by žalobca žalovanému doručoval okrem označených troch zásielok aj iné zásielky. Žalobca to v konaní ani netvrdil. Výpoveď žalobcu (jeho štatutárneho zástupcu S. M.), ktorý tvrdil, že videl ako jeho asistentka (svedkyňa) F. W. všetky tri okamžité skončenia pracovného pomeru „zaobálkovala“ nie je presvedčivá, pretože svedkyňa F. W. potvrdila, že listiny nečítala, teda nie je zrejmé, aké listiny jej fakticky štatutárny zástupca odovzdal, pričom z jej výpovede vyplynulo aj to, že medzi výpoveďou a okamžitým skončením pracovného pomeru nerobí rozdiel, podľa svedkyne je to isté a argument, že listiny vyzerali v podstate rovnako je nepresvedčivý, keď listina s výpoveďou aj listiny s okamžitými skončeniami pracovného pomeru majú rovnakú administratívnu, písomnú osnovu, cez úvodné firemné označenie žalobcu, označenie žalovaného, označenie veci. Skončenie pracovného pomeru je závažným pracovnoprávnym úkonom, viazaným na splnenie prísnych hmotnoprávných podmienok, a preto bolo povinnosťou žalobcu, ak mienil naplniť účinky okamžitého skončenia pracovného pomeru počínať si tak, aby sa nedostal do stavu dôkaznej núdze, ktorý si v súdnej veci privodil tým, že obsah poštových zásielok, ktoré žalovaný prevzal dňa 19.6.2012 na doručenke neoznačil a riadne doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru nedokázal v konaní spoľahlivo preukázať. Súdu prvej inštancie nie je možné vyčítať ani postup, podľa ktorého v súdnej veci nevykonal dôkaz výsluchom JUDr. Miroslava Zoboka, právneho zástupcu žalobcu, vo veci listiny spísanej dňa 26.6.2012 manželkou žalovaného, S. W., keď pre vec samú bol rozhodujúcim obsah tejto listiny, ktorú ako dôkaz založil do konania práve žalobca (č. I. spisu 22 - 23). Žalobca preto neopodstatnene súdu prvej inštancie vytýka, že prihliadol na obsah tejto listiny, ako aj nevierohodnosť výpovede svedkyne E. W., pretože okolnosť, že predmetný list spísala práve ona, nebola v danom konaní sporná a pre súd prvej inštancie vo vzťahu k ustáleniu skutkového stavu bol rozhodným len obsah tejto listiny.

22. Správnym je aj záver súdu prvej inštancie, keď zamietol žalobu v časti určenia, že žalovaný nemá nárok na odstupné odkazom na absenciu naliehavého právneho záujmu. Žalobca naliehavý právny záujem odôvodňoval všeobecným tvrdením, že pokiaľ sa súd nebude zaoberať okamžitým skončením pracovného pomeru z tretieho dôvodu a otázkou, či tu je nárok na odstupné alebo nie je, dôjde k

ohrozeniu a k porušeniu jeho práv, a že sa jeho postavenie stane neistým. Žalobca otázku odstupného podľa obsahu žaloby spája s vyriešením otázky okamžitého skončenia pracovného pomeru z dôvodu č. 3. Predmetné určenie žiada, ako výsledok určovacej žaloby ohľadom okamžitého skončenia pracovného pomeru z dôvodu č. 3 a tvrdí, že žalovanému nevzniklo právo na vyplatenie odstupného v prípade ak došlo k ukončeniu pracovného pomeru výpoveďou, z dôvodu § 63 ods. 1 písm. b) ZP, a následne pred začatím plynutia výpovednej doby, bol so žalovaným ukončený pracovný pomer okamžitým skončením. Žaloba o určenie, že okamžité skončenie pracovného pomeru z dôvodu č. 3 bolo zo strany žalobcu žalovanému doručené dňa 19.6.2012 bola zamietnutá, čím vo vzťahu k určeniu nároku na odstupné absentuje vecný základ potreby úpravy pomerov medzi stranami sporu prezentovanou určovacou žalobou.

23. Z hľadiska vymedzených odvolacích dôvodov nebolo možné dospieť na základe odvolacích námietok žalobcu k inému právnomu záveru, než ku ktorému dospel súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v rozsahu pre potrebné zistenie skutkového stavu, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a správne posúdil vec aj po právnej stránke. Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybníť správnosť napadnutého rozsudku, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 odsek 1 CSP potvrdil. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd na jeho závery poukazuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

24. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 odsek 1 v spojení s § 262 odsek 1 CSP. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V zmysle § 262 odsek 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).